

MEISJESLEVEN

CHRISTELIJK TIJDSCHRIFT VOOR ONZE VROUWELIJKE JEUGD

ONDER REDACTIE VAN J. M. WESTERBRINK—WIRTZ EN P. KEUNING

MET MEDEWERKING VAN DE DAMES: H. S. S. KUYPER, J. H. KUYPER, J. L. F. DE LIEFDE, H. W. VAN MARLE, A. E. A. MONGERS, H. RIEMENS, MARION VEREN, EN DE HEEREN: DR. A. DUPONT, C. A. KEUNING, C. SMEENK, DR. J. VAN DER VALK

Redactie-Adres: P. KEUNING te NIJVERDAL

Uitgever: E. J. BOSCH Jbzn. te BAARN

Versijnt den 1^{en} en 15^{en} van iedere maand. Abonnementsprijs f 1.25 per half jaar. Men verbindt zich voor een geheelen jaargang.

UIT DE LEVENSRON.

WEES EEN ZEGEN.

En voorbijgaande, zag Hij Levi den zoon van Alfeüs, zitten in het tolhuis, en zeide tot hem: Volg mij. En hij opstaande, volgde Hem.

En het geschiedde als Hij aanzat in deszelfs huis, dat ook vele tollenaars en zondaren aanzaten met Jezus en Zijne discipelen, want zij waren Hem gevolgd. Marcus 2: 14 15.

Neen, dat was toch niet goed van dien Levi!

Uit het tolhuis, weg van zijn schatten, had Jezus hem geroepen, om hem, niettegenstaande al zijn rijkdom arm, rijk te maken. „Volg mij”, zoo had het uit Jezus' mond geklonken en Levi was gevolgd, gewillig. Dat is een groote daad voor Levi geweest. Geloof maar, dat hij heel goed begrepen heeft: Het is hier niet om een simpel volgen te doen. Jezus wil meer.

Als Levi Jezus volgt, moet hij zich losmaken van een zondig leven, moet hij den Heiland kiezen boven zijn schatten. Maar Jezus heeft hem gewillig gemaakt; heeft hem kracht gegeven om te breken met het oude leven, dat achter hem lag.

En zoo volgde Levi dan den Heiland.

Ja, dat was goed.

Goed was 't ook, dat hij Jezus aan den maaltijd noodigde. Levi heeft daarin een plicht der dankbaarheid vervuld. Levi heeft ook begrepen, dat het huis, waarin Jezus gast is, een gelukkig huis kan genoemd worden.

Ook de discipelen werden genoodigd, dat spreekt wel van zelf.

Maar dat Levi nu ook nog tollenaars en zondaren in zijn huis ontvangt, hen zelfs duldt aan zijn maaltijd als gasten, neen, dat kan er niet mee door. Met zijn oude leven heeft hij immers afgedaan? Wat kunnen

hem nu de oude vrienden nog zijn? Wat moeten hun gesprekken hem koud laten! Wat moet hun bedrieglijke handelwijze hem een afschuw inboezemen. Neen, die tollenaars en zondaren had Levi buiten zijn huis moeten houden. Ja, zóó zouden we misschien zeggen, als we niet wisten, dat Jezus door Zijn aanzitten aan den maaltijd Levi's handelwijze had goedgekeurd. En daar zit het hem nu ook in. Levi noodigt de tollenaars en zondaren bij zich, maar... hij noodigt Jezus ook.

Begrijpt ge het? Levi is zelf zoo gelukkig geworden; hij heeft Jezus gevonden; zijn zondenlast drukt niet meer op hem; de gouden boeien, waarin hij geslagen was, knellen niet meer; hij is een vrij man; een nieuw schepsel.

Och, of alle menschen maar wisten, hoe goed Jezus is. Och, of zijn vroegere vrienden en kennissen het ook maar wisten. Gelukkig, ze stellen blijkbaar belang in Jezus; ze zijn Hem aanvankelijk gevolgd. Wacht, Levi weet, wat hij doen zal. Hij zal die allen, die velen, noodigen ten maaltijd. Dan zal hij Jezus ook noodigen. Dan komen al die tollenaars en zondaren met Jezus in nauwere aanraking. Ze zullen Hem hooren spreken; ze zullen zien Zijn liefde en goedheid, en misschien, misschien, zullen ze, evenals Levi zelf, Jezus liefkrijgen en Hem volgen, nu voor goed.

Om dat te bereiken, is Levi geen moeite te veel. Zie, daar stelt hij zijn huis open, daar maakt hij plaats voor de „velen”, daar geeft hij last, dat spijzen en dranken niet zullen gespaard worden.

Ja, dat is toch wel goed van Levi geweest.

En nu wij!

O, als wij ervaren hebben, dat in het volgen van Jezus een rijken zegen gelegen is, als wij ervaren hebben, welk een Heiland Jezus is, als wij ons door Hem van zonde en dood bevrijd weten, wat doen wij dan?

Hebben ook wij geen vrienden en vriendinnen, die tot Jezus moeten gebracht worden?

Wat hebben wij er voor over, om hen tot Jezus te brengen? Levi alles! Zijn huis, zijn spijzen.

Nog meer! Wat zullen de tollenaars en zondaren er wel van zeggen, dat hij Jezus gevolgd is. Zal hij op het gelaat van dezen en genen geen spottenden glimlach zien verschijnen? Ze kenden hem, die tollenaars en zondaren. Ze wisten, wie en wat hij vroeger geweest was. Een der hunnen. En nu! Nu volgt hij Jezus. Nu ontvangt hij Jezus bij zich aan huis. Wat moeten zijn vroegere vrienden wel van hem denken?

Maar Levi laat zich niet door valsche schaamte en menschenvrees van zijn besluit afbrengen.

Ook stelt hij niet voor die tollenaars en zondaren de een of andere schuur beschikbaar, waar de arme Meester van Nazareth dan misschien ook wel zal willen komen; hij ontvangt ze als *gasten*, in zijn *huis*. En met heel zijn hart begeert hij, dat ze zoo gelukkig zullen worden, als hij is.

En wij?

Wat spreken we toch maar weinig met onze vrienden en vriendinnen over Jezus. Waarom zijn we toch zoo vreesachtig? Waarom schamen we er ons toch voor, hen op den Heiland te wijzen?

En wij?

Wat hebben wij vaak voor tollenaars en zondaren weinig over. Hoogstens een lokaaltje, waar ze wel een of tweemaal per week mogen komen. O, als wij geleerd hebben, Jezus te volgen, laat ons Hem dan ook navolgen in Zijn liefde tot zondaren. Toen de Farizeërs Hem bestrafden over Zijn aanzitten aan den maaltijd in Levi's huis, heeft Hij gezegd, vol liefde en meedoogen: „Die gezond zijn, hebben den medicijnmeester niet van noode, maar die ziek zijn. Ik ben niet gekomen om te roepen rechtvaardigen, maar zondaren tot bekeering.”

Als er nu menschen zijn, die we moeten houden voor tollenaars en zondaren, laat ons dan bedenken, dat Jezus met hen aan den maaltijd heeft willen zitten en dat Hij gekomen is, om juist hen tot bekeering te roepen. Laat ons dan ook bedenken, dat Jezus ons heeft opgezocht, toen wij „tollenaars en zondaren” waren. Als we Zijn woord gehoord hebben: „volg mij” en we gevolgd zijn, och, laat ons, brandende van liefde voor den Heiland, anderen voor Hem trachten te winnen. Dan ontvangen we in ons pogen ook weer een zegen voor eigen hart en leven. Immers, Levi ontvangt het onschatbare voorrecht, Jezus bij zich aan den maaltijd te zien.

Maar als wij Jezus nog niet gevolgd zijn? Als we nog nooit Zijn roepstem verstaan hebben, die ook ons zoo menigmaal drong tot geloof en bekeering? Dáár dan heen, waar Jezus is. Dáár heen, zooals de tollenaars en zondaren, die kwamen in Levi's huis, om Jezus te hooren en te zien. Nog altijd roept hij ook ons, zondaren, tot bekeering.

Zijn bevel „volg mij” is de zegen, waarmee Hij ons wil zegenen. En dan wil Hij, dat wij, zelf gezegend, ook anderen ten zegen zullen zijn. Verkondigt het dan aan uw vrienden en vriendinnen, aan tollenaars en zondaren: Zie, deze is een vriend van tollenaars en zondaren en Hij eet met hen.

K.

ERKENNING

II.

Grethe's bewegelijk gezichtje onderging opnieuw een verandering. Nog in 't half-donker der huiskamer zag de jonge man een wonderverlangend licht in haar oogen, een warm rood op haar wangen. „k Wil studeeren, Ernst. Student worden, begrijp je? En dát zal niet makkelijk gaan. Grootpa is er niet meer om voor me pleiten. 'k Wou doctor in de letteren worden, net als jij. Maar vader en moeder hebben duizend bezwaren. Nu reken ik op jou. Als jij hen vertelt, dat 't niets ongewoon is op 't college, als een meisje zich laat inschrijven en er Christen-Studentenverenigingen zijn, waarvan een meisje kan lid worden, dat ze in de gehoorzalen een afzonderlijk clubje vormen en niemand aanstoot geven door haar tegenwoordigheid.... dan zullen m'n ouders misschien toegeven. Ze zijn op dit punt heel niet met hun tijd meegegaan en kunnen zich een jonge vrouw alleen maar voorstellen in den huiselijken kring....”

„Waar zij ten slotte ook werkelijk hoort, Grethe.” Alle scherts en plaagzucht waren uit Hemmigs gelaat en houding geweken. Hij scheen op eens veel ouder en wijzer dan een student van twee-en-twintig jaar zich gewoonlijk voordoet bij een aardig meisje van zeventien, dat hij heeft gekend, toen ze nog jurkjes boven de knie droeg en met hem kibbelde om een stuk speelgoed of wat snoeperij. „Je weet, dat ik je niet graag wat weiger, vooral wanneer je 't zóó dringend vraagt, maar met je meegaan in deze richting zou niet uitloopen op je welzijn, gelóóf me.”

„Waarom niet?”

„De studie aan de hoogeschool zou je teleurstellen.”

„En laatst hoorde ik je tegen papa beweren, dat je, met steeds groeiend genot, je op het gebied der letteren bewoog, elken dag nieuwe schoonheden ontdekte, met één woord: dat deze studie je juist alle voldoening gaf.”

„Zeker, daar neem ik geen woord van terug. Greethief, maar dat gold *mij*. *Jou* roeping ligt elders. Je kent toch Schillers mooie versregels, die ook nog voor ónzen tijd gelden:

„Der Mann muss hinaus
Ins feindliche Leben

doch

Drunnen waltet
Die tüchtige Hausfrau.

Schiller begreep het zoo recht, dat elke onnatuurlijke werkkring, *buiten* het gezin, voor de vrouw tenslotte op teleurstelling uitloopt. 't Gaat goed, als ze nog heel jong is, bij wijze van tijdsvulling, zooals jou gymnasiastenjaren, maar later blijft er een niet te vervullen leegte, zoolang zij niet het middelpunt vormt van een huiselijken kring.

Alle boeken, de meest belangwekkende studiën kunnen dat gemis niet vergoeden. Ik oordeel misschien wanhopig ouderwetsch, doch ik zou m'n aanstaande